

Stran 43-46 naslova pravil
glej črta v R (Puparčičev) in tudi ku Kozar
Floyd 28.X.81

in veči veljavo imeli; mladenči pa si bodo po takem v čast šteli hvalo Božjo prepevati, in to po pravici.“ —

2. Odrašene mladenče na poti poštenja in pobožnosti ohraniti, zgubljene pa na pravo pot spet pripeljati, k temu nedeljska šola, tako osnovana, kakor jo je ranjki gosp. Janez Brence na Bistrici v Bohinji imel, po skušnji prav veliko pripomore. Da so mladenči — sami zase — o posebni uri svojo šolo imeli, se že samo umé. V to šolo so hodili odrašeni mladenči do 30. leta in nekteri še stareji — nobeden pa ne spod 16. leta; ker ranjki je dobro prevdaril in vedil, da bi odrašeni mladenči med otróci ne marali biti; zato je mlajšim raji med tednom kak dan za ponavljavni nauk posebej odločil. S samo pohlevnostjo in ljubeznijo je odrašene mladenče privabil in pridobil, da jih je bila polna šola; kolikor bolj so njegov blag namen spoznavali, toliko raji so hodili. Tisto uro je vselej dobro razdelil, tako da je bilo bolj mikavno, djansko in na mnoge strani koristno. Keršanskega nauka jim tisti čas ni veliko naravnost razkladal, temuč jim je bolj iz „Zgodnje Danice“, iz „Novic“ in iz kakih drugih bukev kako podučno prigodbo, potem od poljedelstva in sadjereje, pa napeljevanje k pobožnemu življenju in lepemu zadržanju bral, razjasnoval, priporočal. V sklep so pa po navadi kako pobožno ali drugo pošteno pesem skupaj zapeli. Ko jih je bil že prav pridobil, jim je pa posebne postave ali vodila osnoval, po katerih so se morali ravnati, tako da je bila ta šola prava družba poštenih mladenčev. Pijančevanje, ponočevanje, klafanje in klafarsko petje in drugo razujzdano, pregrešno razveseljevanje je bilo naravnost terdo prepovedano vsakemu, kdor je hotel v tej šoli ali družbi biti. Ako se kdo po tem ni ravnal, je bil posvarjen; če pa to ni pomagalo, je bil iz šole in družbe izključen; pa to je bilo prav redko. Mladenči so čedalje bolj sami spoznali, koliko lepše in boljše je pošteno, keršansko življenje; zato se je lepi sad te šole po vsi fari očitno kazal. Kamor si šel, si slišal mladenče prepevati le poštene pesmi, kakoršnih so se v šoli naučili. Ranjki jih je pa o prilikah tudi v svojo drevesnico ali kam drugam rad seboj vzel, da so se prijazno z njim pogovarjali, peli in pošteno veselili. Kako lepo je bilo viditi mladenče kot dobre ovce združene s svojim duhovnim pastirjem! Odločeno jim je tudi bilo, da so vsaj štirikrat na leto šli k spovedi; pa šli so nekteri radi še večkrat. Da se je pa to ložeje in gotovše doseglo, jim je vselej nekatere tedne v to odmenil in priporočil, naj v tem času vsak pride, kateri dan se ložeje pripravi. Koliko zaupanje in ljubezen so ondotni mladenči in možje do ranjkega imeli še potem, ko je iz Bohinja šel, se razvidi tudi iz pridjanih pisem, ki jih je enemu svojih nekdanjih nedeljskih učencev pisal.

Iz pisem ranjkega gosp. **Janeza Brence-ta**

do njegovega nekdanjega pridnega nedeljskega učenca Čučekovega Gašperja na Bistrici v Bohinju.

Kot kaplan mu je l. 1850 iz Planine med drugim pisal: „Tvoje pismo sem prejel. Veseli me, da se name še spomniš; veseli me, da je šola v tako lepem redu, in da se otročiči tako lepo in dobro vedejo. Gašper! Bog živi tebe in vso mladino! Spomni se posebno zdaj v svoji novi, lepi in imenitni službi na besede, ktere ti je pri lanski poskušnji mala deklica pušelček podelivši rekla: „Vi ste nam že poprej veliko dobrega storili; zanaprej pa še toliko bolj vse dobro od Vas pričakujemo.“ Veseli me, da si za srenjskega predstojnika izvoljen, in upam, da boš kakor vselej tudi zdaj svoje dolžnosti natančno in zvesto spolnoval — sam sebi in celi srenji v prid. Če pridejo britkosti in težave, brez katerih gotovo ne bo; takrat, prijatelj! k Bogu zdihtuj: Bog, kateri si mi ta stan naložil, mi naložil, da bi tvojo čast in srečo tvo-

jih otrók povišal; glej, jaz ne vem kaj začeti, ne morem storiti, kar je prav. Gospod! ti me vódi, ti mi pomagaj. Ti, o Bog! stori in spélji, kar jaz speljati ne morem.“ Če boš svoje delo in opravilo tako zaupljivo Bogu zročeval, bodi prepričan, da ti bo Bog gotovo, gotovo vselej pomagal. — Bog živi tudi tvojo ženo Mino. Spoštujta in vbogajta mater; posebno pa si prizadevajta, da bota ranjcega očeta posnemala, kterege se še vedno spominjam. Pojdita večkrat na njih grob, povejta jim, kako se vama godí, in prosita jih, da bi vama zadobili Božjo pomoč. Spomnita se, da bota — čez dolgo ali kratko — tudi vidva móгла svét zapustiti. — Prosim, predragi Bohinjci! molite še zame, da bi me Bog tudi tukaj podpiral, kakor me je pri vas. — Pozdravi mi vse fante, posebno moje pridne nekdanje šolarje. Pozdravi mi tudi svojo mater, Janeza — — Mihovega Jožefa — — in vse druge, kateri še po meni poprašujejo. Pozdravi mi tudi učitelja. Vsakemu zmed vas tukaj pošljem podobico naše Matere Božje. Ne jenajte moliti za — svojega prijatla — Janeza Brence-ta.

Leta 1861 mu je kot Unški fajmošter nekoliko o svoji fari pisal: „Na Unci je 87 hiš, 10 minut od tod so Slivce, kjer je 12 hiš, in četert ure od Unca je Ivanske selo s cerkvico sv. Hieronima, kjer je 37 hiš. To je vsa moja fara. Prav lahko vse opravljam. Železnico imam prav blizo, gre skozi Unške in Ivanske pašnike; 20 minut imam na Rakek, kjer je vélika postaja. Ljudje so sploh obožali. Nekdaj so po cestah vozarili, dosti zaslužili, zemlje ne pridno obdelovali, šparati ne znali: zdaj je pa joj, ker železnica vse vzame. Tako je le, ni vsak dan za vse kramarje somenj.

Leta 1866 mu je iz Unca med drugim pisal: Tvoje pismo sem prejel in večkrat z veseljem prebral. Da se je dobra, poštena Marjana še v zadnjih urah svojega življenja na-me spomnila, me zelo veseli; — upam, da me tudi pri Bogu ne bo pozabila, me podpirala s svojo priprošnjo, da osrečim sebe in meni zročeno čedo! Bog ji daj večni mir in pokoj! — Ker sem vedno nekaj bolehen, sem bil šel pretekli teden v Terst k svojemu bratu, da sem se malo zvedril. — Vis čast. gosp. dekan Kovačič so bili tudi že pri meni; na Bohinjce se z veseljem spominjajo. — Pozdravljam tebe, tvojo družino, in vse poštene Bistriške farmane, in se vsim v molitev zročujem — Tvoj — zvesti stari prijatelj Jan. Brence. (Konec nasl.)

Iz katoliško-politiške družbe.

Društvo je imelo 28. vedrilni večer. Zbrala se je bila polna soba udov in njih družin. Potem ko je gosp. predsednik dr. Sterbenec povedal nekatere prav mične in podučljive čertice iz življenja sv. Frančiška Salezija, se je pričela tombola, pri kateri so imeli mali z odrašenimi vred dosti smeha in veselja, družba pa je z obilnimi razdanimi srečkami v svojih potrebah precej zaželeno pomoči dobila.

Pri mesečnem shodu preteklo nedeljo, 4. sveč., pa so se prav tehtne tvarine obravnavale.

Naznanil je gosp. predsednik, da pretekli mesec se je društvo pomnožilo za 7 udov ter jih je zdaj 134. — Povedal je, da vojno ministerstvo je prijazno odgovorilo na prošnjo katoliško-političnega društva zastran vojaštva mladega duhovstva, da pa odgovor je prav za prav le „komentar“ (obširniši pojasnjenje) vojaške postave.

Nato dr. Čebašek omeni g. Dimicovega napada na škofijske semeniša v konšt. društvu. Gg. bogoslovci, pravi, so ga v Danici tako čversto zavrnili, da je komaj treba o tem kaj več govoriti; kajti naglo je gosp. Dimic svoj Sedan našel. — Govoril je nadalje prav čversto o napravi škofijskih semeniš, dokazal, kako potrebno je

da se poklic k tako imenitnemu stanu v njih poskuša, vterdi, ter da se npravno in vednostno v miru pripravijo za svoj prihodnji stan. Obravnavši osnovo bogoslovskih nauk po napisu na semenišu: „Virtuti et Musis“ in zgodovino semeniš je pojasnil še nepristojnost Dimicovih terditev. Namesto posebne resolucije je družbini odsek prevzél, kaj se ima nadalje storiti.

Dr. Vončina hoče društvu naznaniti naj novejšo prijatle duhovstva, ter je spregovoril besedo o poviševanju duhovske plače po nasvetu vstavovernega liberalizma. Ne more se prečuditi, da časniki, ki še pred malo časom niso mogli dosti okajfati duhovstva z najgeršimi, naj ostudnišimi psovkami, so jeli kar neprevi-domo božati fajmoštre, zlasti pa uboge kaplane! Tisti liberalizem, ki je pred nekoliko dnevi kaj željno klical v svojih vstavovernih molédbah: O sveti Luc, pomagaj nam! o blagi Lucov paragraf, pridi k nam! pa že danes kaj milo in ginljivo pôje: O vlada, pomanjkanja in glada, reši kaplane!

Od kod tako spreobrnjenje? Zdi se govorniku to sumljivo, nekaki „Mittel zum Zwecke“... „Hilf, was helfen kann!“ Ne verjame, da bi jih bila beseda z vis. prestola 29. dec. k temu omečila, kajti cesarski reskript od 12. sept. 1871 bo vedil pripovedovati, koliko se uklanja vstavoverski liberalizem besedi s prestola. Ker je kapital isto z liberalizmom, bi se mu to liberalno usmilenje do duhovnov tudi še potlej sumljivo zdelo, ako bi gospodje svetovalci sami djansko s kakim vstanovljenim zakladom svojo ljubezen pokazali; in to po latinskem pregovoru: „Timeo Dana et dona ferentes.“ — Liberalizem pa je sam jasno pokazal, za katerim germom zajic leži. Cerkvena zaloga — „religionsfond“ naj pomaga fajmoštrom in kaplanom, pravijo. Hvala za nasvet, ki je pa prav dober kup, in kterege ni bilo treba še le dajati! Če pa nam že kažete na verski zaklad, bi ko skoz in skoz vstavoverni možje vender ne smeli prezreti 15. člena vstavne postave od 21. dec. 1807, kateri dosti določno pravi: Vsaka postavno priznana cerkev vravnava in opravlja svoje znotranje reči samostalno in ostaja v posesti in vživanji svojih zavodov, vstanov in zalog? Kako da niste nasvetovali: „Deržava naj dá iz rók cerkvene zaloge, zlasti versko zaklado, ki je še zmiraj v rokah deržavne oblasti?“ Potlej bo že Cerkev poskerbela za svoje duhovstvo. Sej menda vender veste, od kod je verska zaloga? Ko bi „religionsfond“ sam mogel govoriti, bi vam pač naravnost povedal: „V krivici me je spočela moja mačeha, ki ji je imé „jožefenizem.“ Pred ravno 90 leti je namreč cesar Jožef mnogo samostanov zaterl ter ukazal premoženje poprodati in iz spečanega denara napraviti „versko zaklado.“ Že po javnem pravu ni imel cesar Jožef pravice zatirati samovoljno cerkvenih naprav; in pa po kateri pravici se je dalje samostansko premoženje, ki je bilo vender le cerkveno, Cerkvi odtergalo in deržavi izročilo, če tudi v verske ali cerkvene namene?.. To krivico je spoznal naš svitli cesar in je v 31. čl. pogodbe s papežem pred vsim svetom izrekel: „Premoženje verske zaloge pripada po svojem začetku Cerkvi v posest.“

Toda liberalizem, ne da bi po svoji sicer nedotikljivi vstavi svoj vpliv na to obračal, da se po 15. čl. vstave cerkvi izroči njena zaklada, temuč jožefinski liberalizem mu je še le prav mikaven izgled, da naj se še to na boben dene, kar Cerkev ima ter se tako „religionsfond“ pomnoži! Tega liberalizma ni sram, da je realno posestvo s slabim gospodarstvom že dosti poško-doval, ga veči del spremenil v papir: rad bi pripravil Cerkev še ob zadnjo njivo, od koder dohaja živež tistim, ki se liberalizem hinavsko vsiluje jih nasititi. Res, da so mnoge zemljiša po liberalnem gospodarstvu že vse

preveč obložene z bremeni; vendar pa so bolj gotov imetek, kakor papir.

Sicer duhovstvo zamore liberalcem, ki se v to reč vtikajo, naravnost reči: Kdo te kaj praša?... Duhovstvo dobro vé, da to, kar se mu plačuje, ne prihaja iz deržavnega, ampak iz cerkvenega premoženja. Duhovni toraj ne bojo pozabili, da so in ostanejo služabniki sv. Cerkve, če se jim tudi plača zvikša, bodi si od koder koli, kar bi bilo popolnoma pravično. In ako bi tudi iz kake deržavne zaklade kaj dobili, bilo bi po pravici, ker opravljajo marsiktere opravila, za ktere bi morala vlada vradnike imeti in jih plačevati, ako bi ne bilo duhovnov.

Kaj pa čem o daljnem liberalnem nasvetu reči: da naj se višemu duhovstvu (ki imajo čez 1600 gl. letnih dohodkov) nov davek naloži, ter se z njim pomaga nižemu duhovstvu? Ne vé, ali se s tim odlikuje bolj zvijačnost ali hudobija novošegnega liberalstva? Prašal bi, ali hodite v šolo k rudečkarskim internacionalcem, ali ti k vam? Ali se bodete zdramili še le takrat, ko pride komunizem terkat na vaše vrata, in vas po vaših načelih pozdravljat, rekoč: „Prijatelj, ti imaš, jaz nimam: daj z lepo, ali pa silo, — denarje, ali pa življenje?....“

Se vé, vam bi kaj všeč bilo, ako bi po taki poti mogli zdražiti duhovstvo zoper škofe. Toda vedite, da duhovni niso ljudje liberalne baže; oni vedó in terdijo sedmo zapoved, so vselej pripravljeni krivico raji terpeti kakor pa storiti, in vaše nasvete cenijo kakor napad na svoje poštenje, na svoj značaj.

Naj bolj pa bi jo zadel farizejski liberalizem, ko bi se po njegovem nasvetu dalo doseči, da bi se tudi kmetu naložili novi davki za povišanje plače fajmoštrom in kaplanom. Ni mogoče duhovnov pri ljudstvu očerniti in ogerditi: kaj ko bi se duhovnom po deželi kaj več prosa in koruze verglo; ne mara, da se vjamejo na limanice? Kaj ko bi se ljudstvo z nekoliko povišanimi davki prisililo skerbeti za to proso in koruzo? Ali se ne bo po taki poti dala raztergati vez ljubezni, spoštovanja in vdanosti do duhovstva?

Dobro ste jo zadel, liberalci! Toda preteklo bo še nekaj Save, preden dozori sad iz tega zerna. Ali hočete kmeta iz uma spraviti in ga k zdvijanju gnati? Ali mislite, da bote dosti duhovnov našli, kateri bi se za 2, 3 ali več stotin vam pod noge vergli? Res je pravična tirjatev, da se duhovstvu v pomoč pride; toda ne od liberalizma, ampak pred vsim od kompetentne cerkvene oblasti itd.

Gosp. kanonik Urh je na to povedal reč, ki še ni bila znana. Pojasnil je namreč, da tudi vlada je v tej reči že korak storila, in da ravno malo poprej so gg. kanoniki imeli sejo in se posvetovali o zadevi duhovske plače, ker od ministerstva je do Goriškega nadškofijstva prišlo prašanje in pričakuje se nagel odgovor. Prašanje pa je:

- 1) Ali je res želeti, da se dušnim pastirjem plača poviša?
- 2) Ako je želeti, kako bi se to doseglo, po navadni ali po kaki nenavadni poti?

Prečastiti kapitel še ni odgovora dognal, pravi g. kanonik, in želeti je, da se vender nekterim plača poviša, ali a) tako, da sprejemajo po 400—600 gl., ali pa b) da se k staremu kaj pridene.. Pervega on nikakor ne poterdi; drugo je želeti. Deržava naj dá nazaj, kar je cerkvenega nase potegnila; deržava je Cerkev v veliko škodo spravila; zemljiša so bile sem ter tje tako pod nič prodane, da je odškodnina več iznesla kot je posestnik zanje dal.

Dr. Sterbenec je k temu opomnil, da v Lincu je škof imel dve grajšini; oskerbništvo pa je toliko jemalo, da je le kacih 500 gold. ostajalo na leto. — Liberalci

hočejo kosček za kosčekom prodajati in potem plače zvikševati. Mi nočemo njihovega načela!

Ker je bil dr. Vončina naznanil govoru primerno resolucijo, so drugi bili te misli, naj društvo čaka s svojo resolucijo ter gleda, da bi s škofijstvom v enoglasji svoje želje razodelo.

Dr. Vončina je odstopil za zdaj od svojega predloga, ker je po nekoliko odpadel sam od sebe, ko je vlada s svojim prašanjem do škofov pokazala, da ne misli v tej reči enostransko delati.

Poslednjič je bil izvoljen odsek 5 udov, ki bode o tej reči prevdaril in vravnal, kar bode nadalje kazalo.

Profesor Marn je poslednjič precej obširno pojasnoval življenje Vodnikovo, začeni o P. Marku Pohlinu, njegovem učeniku. Marsiktere smešnice za pust in sméh je vmés vpletal iz P. Markovih in Vodnikovih spisov in življenja, n. pr. o „žnidarjih in šribarjih,“ ki so se topli. Opravičeval je tudi Vodnika zastran marsikterih popévk, ki so bile med njegovimi rokopisi, pa njegove niso.

Pričujočih je bilo lepo število; terpelo je zborovanje od 1/26 čez osmo uro. — Dr. Čebašekov čversti govor prihodnjič.

Staro in novo paganstvo.

Naši nasprotniki nam „ultramontancem“ ugovarjajo, da mi vidimo le njih slabo stran, ne pa tudi njih dobre po pregovoru: Vsaka reč ima dve strani, dobro in slabo.

Pustimo tedaj vsaki reči tudi dobro stran, ako ravno moramo precej pristaviti, da po evangeliji le ena sama dobra stran ne pomaga, ker vse mora dobro biti. Tudi paganstvo, pravijo, ima svoje dobro in slabo. Nočemo toraj slabosti paganstva pretresovati, pogledimo rajši stan naj boljših, naj odličnih prejšnjih paganov, da jih priličimo sedanjim nič-kristjanom = paganom. Kakšna je bila vera paganov v Arabiji, Aziji, Egiptu, na Gerškem in v Rimu?

Molili so: lesene in kamnite podobe, drevesa, reke in hribe; koristne in škodljive živali; solnce, mesec in zvezde; odlične može: junake, kralje, cesarje; izmišljene bogove, kakor boga bliska, groma, treska, vetrov, morja itd. Gerdilo jih je, trgovstvo s sužnji, z ljudmi; žensko osebstvo je bilo ko živina v blato znižano. Spoznanja pravega, ljubeznivega Boga ni bilo. Tudi naj modrejši, ki so slabost paganstva spoznali, so enako drugim delali.

Kakšno je bilo njih življenje? Kakor povsod: „kakoršna vera, tako življenje.“ Tudi čednosti se pri njih sem ter tje nahajajo, toda tem čednostim ni bila vzrok prava ljubezen Božja. Modrost jih je za dobro navdihovala. Serčnost in pogum sta bila naj odlični čednosti. V terpljenju, težavah se je marsikdo prav moško obnašal, pa ne iz ljubezni do višjega Bitja, ampak le zaradi družih, da so potem njegov pogum hvalili.

Tak nekako je bil stan starih paganov. Med kristjani pa je nastalo novo paganstvo. Sv. vero nekteri popusté in ljubijo kaj družega za svoje bogove. Kjer pa je moja ljubezen in serce, tam je moj bog. Kje imajo sedanji nič-kristjanje = pagani svoje bogove? Dostikrat v omarah. Prav in potrebno je se po stanu primerno oblačiti. Kdor pa ima svoje misli vedno le v omari pri obleki, kdor zmiraj svojo in obleko družih ogleduje je nov pagan in tako paganstvo dela hiši premnogo stroškov. Ta bog, v kterega so nekteri zelo zatelebani, je vže marsiktero družino popolno na beraško palico pripravil, kakor vsaki, hoče tudi ta bog svojo daritev. — Še nevarniše je, ko ima kdo malika v koži in mesu družih. Ali ni tudi že celo v pregovoru n. pr.: „der, die Angebetete“? ... „Gospoda svojega Boga samega moli,“ — to je zapoved. — Drugi imajo boga v svojih možganih. Marsikdo je v napuhu, v ošabnosti tako dozorel, da sa-

mega sebe moli in po božje časti; enako hoče, da bi drugi njegovo modrost molili. Tudi ta je pagan. En sam stavek iz svetega evangelija obsega več modrosti in sadú za človeško življenje, kakor modrost vesoljnega sveta. Keršanska modrost pa je ponižna. — Mnogi imajo svojega boga v penezniku. Po pošteni poti si potrebno pridobiti je človeku dolžnost. Kdor pa kupe na kupe grabi, ali po nepošteni poti svoje imetje in premoženje množi (n. pr. nova Italija z ropom cerkvenega posestva), kdor druge ob lastnino pripravlja in vedno le o denarji sanja, kdor zavolj samega denarja po visokih službah hlapa, je pagan. Tacih paganov je sedanji čas brez števila; priča temu so povsod polne ječe, pa skoraj povsod prazne blagajnice. — Premnogi imajo svojega boga celo v trebuhu. Jesti in piti moramo, da si življenje ohranimo; kdor pa le živi za pijačo in jéd, je služabnik trebuha, njegov bog je trebuh, ta človek je pagan. Paganov te baže je po mestih, terjih in vaséh več ko dovolj. Dokaz temu je tudi silno vpitje, rogoviljenje o ponočnem času, sosebno na večere o nedeljah in praznikih. Imajo pa mnogi svojega boga tudi v mesenosti in poželjivosti. Ta malik je eden naj nevarniših izmed vsih, in veliko — tudi učenih — jih zaradi njega celo od vere odpade. Mislite, da bi novi nejeverniki, liberaluhi in drugi, Kristusovo Cerkev tako divje sovražili, ko bi ona čistosti ne velevala? O ne; to jim je pezdur v očesu. Marsikdo streže v mladosti poželjivosti, v srednjih letih drugim strastim, in v starosti skoposti in termi; taki svojega malika spreminja, njegov bog je ravno greh. Na taki način je sedanji čas mnogo paganov in sicer prav zanikarnih. V sredi keršanstva živimo med pagani. Novi paganski tempeljni so tiskarnice, bralnice, gostilnice in kavane s slabimi časniki; njih bog je laž in obrekovanje sv. Cerkve. Naši prededje so postali iz paganov kristjanje, sedanji čas postajajo iz kristjanov pagani. — K naj nevarnišim novim paganom, se po pravici štejejo tisti tako imenovani „narodnjaki“, kterim sv. vera ni nič, narodnost pa vse, in ki bi radi vero v nič djali, da bi narodnost povzdignili. Le opazujte, kako sv. Cerkev, duhovstvo, duhovske naprave potuhnjeno pritisnejo, kjer le morejo, da bi jih ob veljavo pripravili, da bi n. pr. mladenče od bogoslovja in duhovskega stanú odvracevali itd. Njih naj slajši boginje so mesene pesmice in povedke, s kakoršnimi mladino kvarijo in menijo s tim malikovavstvom narodu in narodnosti streči! — Odveč bi bilo govoriti o liberalnih in vstavoverskih malikovavcih, ki Cerkev čisto poteptajo in neki zistemi pod noge dati hočejo, ktera zistema je pa ravno tako minljiva, kakor vse človeške osnove na svetu, in oni, ki danes to ali uno vstavo za boga časté, jo jutri sami že spremené. — Med šestimi resnicami je prva: „Da je en sam Bog“, — in precej druga: Da je Bog pravičen Sodnik, kteri dobre plačuje, in vekomaj kaznuje, kteri molijo druge bogove razun Njega samega. Sitar.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Mlada družba za vedno češenje sv. Reš. Telesa v Terstu je dala na svitlo prav koristen poduk o tem prekoristnem češenju, ki nam je došlo iz prijazne roke. Obsega zgodovinske čertice o tej pobožnosti, pravila družbine, vabilo k pristopu, in poznanje obilnih odpustkov in duhovnih dobrót, kterih se udje vdeležujejo. V zgodovinskem oddelku pohvalno omenja Ljubljano, ki je l. 1871 štela 19.000 udov. — Ni dvomiti, da pride ta lepi poduk tudi za Slovence na svitlo.

Predzadnji četrtek, 1. sveč., je imela družba prvo duhovno opravilo v Uršulinski cerkvi, pri kterem so mil-